

Binecuvântatul țarm

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

*Binecuvântatul
țăr*m

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărtii, Oradea
2012

Copyright © 2000 by Janette Oke and T. Davis Bunn

Originally published in English under the title

The Sacred Shore

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar
cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Binecuvântatul țarm

de Janette Oke și T. Davis Bunn

Copyright © 2012 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670, Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Mihaela Tocuț

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Timeia Viman

Coperta: Adrian Mihocaș

Desenul de pe copertă: Andrada Pleșa

*Această carte îi este dedicată Laurei Lohmeyer,
o prietenă deosebită și o cititoare pasionată,
care acum, la vârsta de șaisprezece ani,
se află în mâinile Sale.*

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste și voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, actualul său soț, cu care s-a măritat în mai 1957. După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana și Canada, soții Oke au petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărți, atât pentru copii, cât și pentru adulți, cărți ce s-au vândut în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Soții Oke au trei fii și o fiică, toți căsătoriți, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoți ai lor. În prezent, Edward și Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, și sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaționale, a vizitat peste patruzeci de țări din Europa, Asia și Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc niciodată romantismul, istoria și intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele și nivelurile de exigență. În prezent, trăiește în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soția sa, Isabella.

Prolog

Din penumbra bucătăriei, Catherine o văzu pe Anne trecând prin fața ferestrei deschise. Îi fu suficient să arunce o singură privire asupra chipului delicat, încadrat de plete negre, al fiicei sale pentru a ști unde se ducea Anne. Vru să o strige, să-i spună că este timpul să pregătească masa de seară, dar se abținu. Deși în astfel de vremuri îi venea întotdeauna greu să o lase să plece de acasă neînsoțită, instinctul matern îi spunea că trebuie să îi acorde fiicei sale aceste câteva clipe de singurătate.

Fiica ei. Se apropie de fereastră și urmări silueta zveltă îndepărtându-se pe ulița satului. Anne se îndrepta spre promontoriul înalt de pe țârm, de unde putea admira în voie panorama amplă ce se desfășura în toate direcțiile. Apele de un albastru strălucitor ale golfului Fundy se uneau cu cele ale golfului Cobequid chiar dincolo de capătul satului. Anne prinsese drag de locul acesta încă de la o vârstă fragedă, pe când obișnuia să vină aici împreună cu bunicul ei. Încă de atunci își alesese un loc preferat: trunchiul unui copac bătrân. Catherine îi însoțise de câteva ori și știa că Anne găsea în continuare un refugiu pe acest promontoriu, unde putea să șadă pe bușeanul ei preferat și să fie singură cu gândurile sale.

„*Oare la ce s-o fi gândind astăzi?*” se întrebă Catherine când Anne ieși din câmpul său vizual. Avea deja optsprezece ani. Nu mai era o

copilă, ci o domnișoară, liniștită și totodată luminoasă. Cu toate acestea, existau momente ca azi, când fata se afunda într-o tăcere ce părea să se strângă în jurul ei ca un giulgiu, iar privirea îi devenea gravă și de nepătruns, ca a unei femei bătrâne. În astfel de momente, Anne obișnuia să plece de acasă și să cutreiere împrejurimile satului de una singură.

Catherine se întrebă încă o dată dacă procedaseră bine. Oare fusese corect să-i vorbească atât de timpuriu despre originea ei? Să îi spună că părinții ei sunt francezi și că familiile făcuseră schimb de prunci pentru ca ea să poată fi consultată de un medic englez, după care, în urma tragicei expulzări a francezilor acadieni, pierduseră orice legătură cu părinții ei naturali? Nu fuseseră oare adevăruri prea grele pentru un copilăș? După îndelungi frământări, împreună cu Andrew ajunseseră la concluzia că-i bine să-i spună toate aceste lucruri cât era încă la o vârstă fragedă, pentru a le putea accepta cu încrederea de care numai un copil este în stare. Dar fusese oare o alegere înțeleaptă? În astfel de momente, când chipul lui Anne era brăzdat de tristețea tăcută a golului din viața ei, Catherine nu era deloc sigură de răspuns.

O năpădiră alte amintiri, mult prea dureroase pentru a putea zăbovi mult timp asupra lor, așa că reveni, cu mișcări mecanice, la pregătirea cinei. În mintea ei existau numeroase alte întrebări, la care nu mai avea curajul să se gândească.

Capitolul 1

Lui Charles Harrow, îi dispăcu locul încă înainte de a pune piciorul pe uscat. În ochii lui, Halifax era un oraș zgomotos, urât și lipsit de orișice farmec. Priveliștea i se părea cu totul respingătoare. Soarele strălucea de pe povârnișurile dinspre apus deasupra orașului ce se ridica în trepte îmbâcsite și dezordonate dincolo de port. Gloata ce se îmbulzea în piața portului era obligată să își croiască drum printre soldați și turme de dobitoace. Era o gălăgie infernală. De peste tot se auzeau bocănituri de ciocane, hârșăit de fierăstraie, strigăte și mugete. Praful iscat de meșteșugari era atât de gros, încât îi aminti de furtuna pe care o înfruntase de curând pe ocean. Strănută în batistă și fu cuprins de dorința fierbinte de a se vedea înapoi în Londra, departe de aceste colonii neîmblânzite și necivilizate. Era furios din cauza acelei întorsături a sorții care îl obligase să vină aici. Era obișnuit să facă doar lucrurile ce-i plăceau, iar această călătorie nu se număra defel printre ele.

— Pe legea mea, dacă aceea nu-i chiar corabia *Pride of Weymouth!* exclamă căpitanul, ajungându-l din urmă. Iată cum stă ancorată acolo, senină ca o zi de primăvară, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu credeam că o vom mai vedea vreodată!

Lordul Charles, cel de-al optulea conte de Sutton, pufni nemulțumit. Nu avea niciun sens să își deplângă încă o dată soarta.

Supraviețuise călătoriei. Traversase oceanul. Așa că trase zgomotos aer pe nări și îi răspunse căpitanului mai mult din politețe decât din interes pentru subiectul abordat.

— Fiul dumneavoastră se află pe vasul acela, dacă nu mă înșel?

— Chiar așa. Asta dacă nu a fost cumva măturat de pe punte precum cei doi servitori ai domniei voastre. Flăcăul s-a îmbarcat ca aspirant, trecând peste voia maică-sii. Are unsprezece ani, e prâslea familiei. Voi pune capul pe pernă mai liniștit dacă aflu că este teafăr și nu va trebui să mă întorc acasă și să-i spun nevestii-mii că i s-a prăpădit băiatul pe ocean.

Charles Harrow oftă din greu și privi cu ochii mișiți tumultuoasa capitală a coloniei numite Noua Scoție. Orașul Halifax clocotea, amenințând să dea pe dinafară. *Servitorii mei*. Cel mai vârstnic îi fusese ca un al doilea tată. Fiind alături de Charles de când era copil, încă dinainte ca tatăl său să moară și să îi lase moștenire domeniile, banii și puterea familiei, bătrânul servitor ținuse morțiș să îl însoțească și în această călătorie. Iar acum era mort, victimă a furtunii din care Charles nu sperase ca vreunul dintre ei să scape cu viață.

— Au fost clipe în care am crezut că vom ajunge cu toții pe fundul mării, mărturisii căpitanul, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Întorcându-se cu fața spre el, Charles observă că în barba bărbatului erau mult mai multe fire albe decât la începutul voiajului.

— Încă mi se pare straniu să nu văd țurțuri lungi cât brațul atunci când mă uit la velatură, spuse el.

— Nu degeaba traversările până la Halifax sunt în continuare rare în această perioadă a anului. Dar ați reușit, domnule, și iată-vă aici acum, când vârfurile dealurilor sunt încă acoperite de mantaua albă a iernii – adăugă căpitanul, încercând să schițeze un zâmbet. Iată o poveste pe care o puteți spune nepoților.

Nepoți. La auzul acestei remarci nefericite, care îi aminti de motivul pentru care întreprinsese un periplu atât de periculos, Charles scrâșni din dinți.

— Trebuie să plec, mormăi el.

— Am să vă pun la dispoziție doi mateloți pentru transportarea bagajelor, spuse căpitanul, înclinându-și capul în semn de salut. Indiferent de motivul care v-a adus aici, nădăduiesc să aveți noroc.

— Mulțumesc, zise Charles Harrow, întorcând salutul formal al căpitanului, după care începu să coboare pe pasarelă, urmat de doi marinari ce cărau un cufăr voluminos și o mulțime de saci.

Când puse piciorul pe uscat, pentru prima dată în două luni de zile, calea îi fu tăiată de o turmă de oi mânată de un cioban exact în direcția lui și fu cât pe ce să se ducă de-a berbeleacul. Dacă unul dintre mateloți nu i-ar fi sărit prompt în ajutor, ar fi căzut cât era de lung în zloata drumului. În timp ce aștepta ca marinarii să-i ridice cufărul din noroi, îl cuprinse din nou dorința de a se vedea cumva înapoi în Londra.

Dar era în van. Soarta îi jucase o festă teribilă și, iată-l acum aici. Lipsit de puterea conferită de avere, de confortul de acasă și chiar și de compania celor mai loiali servitori ai săi. Trăgea doar nădejde să rezolve cât mai grabnic această chestiune și să ...

— Lordul Charles? Sunteți lordul Charles?

— În persoană.

Cel care întrebese, un tânăr murdar de noroi din cap până în picioare, își ridică zelos pălăria și făcu o reverență din cale-afară de adâncă și de stângace.

— Winston Groom, în slujba dumneavoastră, milord. Domnul guvernator Lawrence vă transmite adâncă sa considerațiune și regretă că nu se poate afla aici, pentru a vă întâmpina personal, dar a fost chemat cu niște treburi urgente în interiorul ținutului.

— Am înțeles. Ce-ar fi s-o luăm pe un făgaș mai sigur? întrebă Charles, arătând spre o altă turmă de oi care se îndrepta spre ei.

— Desigur, sir. Pe aici. Omul se înclină și se îndreptă de spate, ca și cum, copleșit de poziția socială a lui Charles, căuta să-l conducă și să-l urmeze în același timp. Winston Groom îi amintea lui Charles Harrow de câinii bătuți de stăpânii lor.

— Ați avut o călătorie plăcută, sir?

— Ei, nu fi prostuț! Traversarea Atlanticului de Nord este neplăcută în orișice perioadă a anului. Iar în martie și aprilie, o astfel de călătorie este de-a dreptul înfiorătoare.

— Desigur, sir, vă rog să acceptați umilele mele scuze, sir. Cei de pe vasul *Weymouth* se temeau că nimeni de pe corabia domniei voastre nu va scăpa cu viață.

Tânărul părea să fie îmbrăcat după ultima modă din colonii. Avea gulerul cămășii scrobit și haina îmblănită, dar îmbrăcămintea îi era la fel de improșcată cu noroi precum cizmele.

— Domnul guvernator Lawrence va fi încântat să afle că ați supraviețuit călătoriei, spuse el.

— Există vreun han mai acătării în orașul acesta? Sau ceva ce să aducă a hotel?

— Da, chiar într-acolo ne îndreptăm, milord, răspuse tânărul, conducându-i pe Charles și pe cei doi mateloți tăcuți pe trotuarul din lemn.

Tălpigele marinarilor răsunau puternic pe scândurile trotuarului supraînălțat. Ultimele urme ale iernii își făceau simțită prezența peste tot: lângă pereții dinspre nord ai clădirilor tronau mormane de zăpadă murdară; de copertină atârnavu țurțuri ce abia acum începeau să se topească; maroniul dealurilor din depărtare era încă acoperit în mare parte de albul omătului; caii înhămați la căruțele și trăsurile de pe strada principală din Halifax aveau încă părul lung și aspru, pentru a fi protejați de frigul iernii. Charles îl urmă pe tânăr, croindu-și cu greu drum printr-o intersecție aglomerată. Trebuia să se ferească din calea mai multor căruțe de marfă, a trei cai năclăiți de noroi și a doi flăcăiandri ce trăgeau după ei o jumătate de duzină de porci legați cu căpestre de sfoară. Erau cei mai mari porci pe care îi văzuse vreodată, niște dihăanii grosolane ce se potriveau de minune cu orașul.

Într-un sfârșit ajunseră la destinație.

— Pofțiți înăuntru, milord, spuse cu emfază Winston Groom, deschizând o ușă cu vitraliu înflorat.

Hotelul era atât de nou, încât mirosul de cherestea persista încă puternic în aer. Podeaua era lustruită cu ceară, în candelabru ardeau lumânări de seu, iar proprietarul îl întâmpină cu o plecăciune. Charles răsuflă ușurat pentru prima dată de când puse piciorul pe uscat. În sfârșit, un loc care aducea a civilizație.

— Bine ați venit, milord! Cu permisiunea domniei voastre, v-am pregătit cele mai bune odăi, spuse proprietarul hotelului, făcând încă o plecăciune.

Charles fu condus pe scara centrală până la etaj. După ce inspectă odăile, acesta se declară mulțumit și îi expedie pe marinari, răsplătindu-i cu câte un penny de argint pe fiecare. La vederea sumei, Winston Groom căscă ochii cât cepele. Atât i-a fost de ajuns lui Charles pentru a înțelege că loialitatea tânărului putea fi lesne cumpărată.

— Milord, tocmai pregătim o pulpă de porc la frigare, o tocană din cele mai bune legume rămase de peste iarnă și o pâine la cuptor, spuse hangiu.

La gândul mâncării proaspete, Charles simți că îi chiorăie mațele.

— Fructe bănuiesc că nu aveți.

Trăsăturile ascuțite ale proprietarului păreau a fi mai potrivite pentru un contabil decât pentru un hangiu. Acesta izbucni într-un râs degajat și ușor aspru, specific coloniștilor.

— Și nici nu vom avea pentru încă o lună, răspuse el. Până când n-au să ajungă în port primele vase din coloniile sudice.

— Prea bine. Atunci am să primesc orice îmi recomanzi, răspuse Charles, întorcându-se apoi spre funcționarul trimis de guvernator, ce aștepta smerit lângă pat. Numele dumitale este Groom, dacă am reținut bine?

— Da, milord. Winston Groom, răspuse tânărul sfrijit, plocnindu-se.

— Aș vrea să stăm de vorbă între patru ochi, dacă nu te deranjează.

Tânărul făcu ochii mari. Gândul că avea să poarte o discuție confidențială cu un conte era clar că îl făcea să se simtă din cale-afară de flatat.

— Sunteți prea amabil, domnule.

— Nicidecum. Nicidecum, spuse Charles, îndreptându-se către scări și făcându-i semn să îl însoțească. Tinere Groom, dumneata trebuie să cunoști bine colonia. Ia spune-mi, ai auzit povestindu-se despre un alt bărbat ce poartă numele de Harrow?

Pașii tânărului deveniră nesiguri, și acesta se sprijini de balustradă.

— Nu sunt ... nu sunt sigur, sir.

Ba era. Charles era cât se poate de convins de asta.

— Ei, hai să fim serioși! Un om care se bucură de încrederea guvernatorului trebuie să fi auzit ceva, de asta nu încapе îndoială. Numele său este Andrew Harrow. Trebui să se fi pomenit numele acesta atunci când căpitanul vasului *Weymouth* a dat de știre că eu călătoresc pe cealaltă corabie a companiei.

Winston nu răspunse imediat. Îl urmă tăcut prin holul hotelului și, când se așezară lângă foc, pe câte un scaun înalt, Charles văzu că tânărul avea fruntea încrețită de încordare. Acesta voi să spună ceva, apoi se răzgândi, ocolindu-i privirea în tot acest timp. Pentru Charles, șovăiala lui era un răspuns cât se poate de clar.

— Andrew Harrow, repetă el, momindu-l pe Groom cu tonul său aparent blând și jovial. Fost căpitan, ce și-a dat demisia din funcția de comandant al garnizoanei din fortul Edward în urma expulzării acadienilor. Umblă vorba că ar fi fost obligat să demisioneze pentru că începuse să trezească suspiciuni, motiv pentru care a căzut în dizgrație.

— Se ... se poate să fi auzit ceva despre asta, milord.

— Bineînțeles că ai auzit, spuse Charles pe același ton binevoitor și vesel, ca și cum ar fi discutat despre vreme într-o zi frumoasă de vară, după care, pentru a-și ascunde nerăbdarea, își mută privirea înspre foc. Înțeleg că fratele meu ar fi fost plecat în coloniile americane pentru o vreme. Împreună cu soția sa, pare-mi-se – o femeie pe care a cunoscut-o și cu care s-a căsătorit acolo, în Edward. Boston a fost destinația lor, dacă nu mă înșel.

Dar atenția tânărului fusese acaparată de ceea ce auzise puțin mai devreme.

— Ați spus cumva „frate”, milord?

— Întocmai. Andrew Harrow este singurul meu frate.

Îi venea din cale-afară de greu să își păstreze tonul jovial, dar n-avea încotro. A fost nevoit să își ascundă rușinea și să se supună acelei călătorii înfiorătoare pentru a ajunge într-un loc în care se jurase că nu avea să pună piciorul cât va trăi. Pentru a-l găsi pe omul care reprezentase cea mai mare amenințare din viața lui, pe fratele pe care se jurase să îl uite pe veci. Cât de mult se înșelase. În atât de multe privințe. Cu toate acestea, continuă să vorbească pe un ton degajat, privind înspre foc.

— Andrew a studiat la un seminar din Boston. Am primit o scrisoare din partea directorului școlii prin care mi s-a confirmat acest lucru și faptul că s-a reîntors aici, în Noua Scoție. Dar de atunci i-am pierdut urma.

— Domnul guvernator Lawrence a pomenit ceva despre ... despre un fost căpitan cu acest nume, recunosc șovăind Winston Groom.

— Bănuiam că a făcut-o. *Nădărduiam* să o facă.

Cu dezinvoltură, scoase de sub vestă o punguță confecționată dintr-o piele fină, prinsă cu un șnur. O mângâie, făcând să zornăie bănuții de aur din interior.

— Mă întrebam dacă ți-aș putea cere o favoare, tinere Groom.

— Orice, milord, răspunse prompt tânărul gălbejit, ascultând fascinat clinchetul aurului, cu ochii ațintiți asupra punguței. Orice pe fața pământului.

Charles cântări punguța în palmă.

— Am venit să-l găesc pe fratele meu, Andrew. Trebuie să știu unde să caut.

— Domnul guvernator spune că nu a mai auzit nimic despre el după expulzare, milord. Și asta s-a întâmplat cu optsprezece ani în urmă.

— Știu, făcu Charles, săltând încă o dată punguța în palmă. Dar nu mă îndoiesc că un tânăr talentat și ambițios, care dorește să își îmbunătățească poziția în societate, poate să afle mai multe.

— Eu ... poate că ... hm ... da, milord, se bâlbâi Winston, lingându-și hulpav buzele. Cred că s-ar putea să știu de unde să încep.

— Atunci îngăduie-mi, te rog, să contribui la cercetările dumitale cu această sumă modică, spuse Charles înmânându-i punguța și privind amuzat febrilitatea cu care tânărul începu să o pipăie cu degetele sale uscățive, în încercarea de a număra bănuții de aur. Vei primi de două ori mai mult dacă reușești să afli în decurs de o săptămână unde se află fratele meu.